

Cevdet KARAL

BELKİ BEN ÇAĞIRDIM

Onların kabuğu var bendeki öyle değil bendeki zar
Toprağı kurumuş saksılar, tozlu storlar, kitap ayraçları
Eski ajandalardaki notlar, yün kazaklar, mantolar
Post-itler, el yazıları, küçük mavi kâğıtlar
Uyandırsaydım ayın doğumu yarım kalacaktı
Bir akşam avucuma bıraktığı anahtar

Göğün kesilmiş kanatlarından kızıla boyanacak gibi
Açık penceresinden baktığım odam
Hangi rüzgâra çıksam yırtılan tenimden
Şifonyer dolusu çamaşırlar
Şimdi benim adım sen koysalar

Mor peçeteler, sarılar, kırmızılar
Araya bir denizin girdiği masalardan
Gözler suda mı buluşur, buharlaşırlar
Film biletleri biri siyah beyazdı hiç unutmam
Köprüden, tıpkı tren rayları
Ayrı geçtiğimiz akşam

Üşümüş elmacık kemiklerin gibi
Sağda solda kar tepecikleri
Göz kapaklarımın altında o görüntüler var
Film biletleri, film biletleri
Daha hatırlayacaklarım olmalı
Her şeyin diğer yarısını aldılar

Kot pantolonlar, hırkalar, telefon rehberimdeki numaralar
Eski arkadaşlar, ordan burdan tanıdıklar
Kolejdeyken çocuklardan aldığım aşk mektupları
Ben hayatıma gireni öyle çıkarıp atmam
Pera Palas'taki kuaför, unuttuğum oda numaram
Kiraladığım ev kiliseye bakan vakıftan
Duvarların kavuniçi boyası
Güzel sayılmam tek bileklerim var

Ruh göz çukurlarından verir ilk meyvesini
Gözyaşından başka nedir ki
Her şey durmuş
Yüzüm kadranı silinmiş saatler gibi
Her şey durmuş
Göge doğru yol alıyor ağaçlar

Karmen, buraya gel
Erkenden uyanılmış bir pazar sabahıyım
Daha alışmamış bir şeye kucağım
Dudağımdan öpen öpüyor sanki
Beni kendisinden bir önce öpeni
Bu tuhaf yani tuhaf olmalı sanki baştan beri böyleydi
Sağdan soldan bulduğum eski güzel sandalyeler
Masalar, ceviz dolaplar onarıldı cilalandı hepsi
Bir benim makyajım yarım kalmış gibi

Allah yoksa
Ama sevgilim var
İkimiz arasında şu olacaklar
Yüzüm kadranı silinmiş saatler gibi
Allah yoksa olanlardan ne çıkar

Ufukta yarasaya benzeyen siyah bulutlar
Sanki yaşamışım durup dururken içimden geçmemiş
Ben öyle bir rüya görmedim
Ama rüya
Görmüş gibi hatırladığıma bakılırsa
Bir deprem daha olmuş on yıl sonra
Sandıkta sakladığım gelinliğimi
Çıkarıp ceset torbası yapmışlar
Evin yıkıntılarındaki kadına
Ben gizlenmişim
Kocasının üzgün kürek kemikleri arasına
Tuhaf bir şey fısıldıyor kulağıma, ne tuhaf
Bir soru, tuhaf olmayacak aslında o kadar tekrarlama

Beklenecek şey miydi bakması bacaklarıma
Gerçi bilerek oturdum, ummazdım
Eteğim ters çevrilmiş kahve fincanı
Yemeğe beklemeyin tamirci çağırdım küçük bir arıza olmalı
Merakta kalmasınlar bir iki saate kalkarım
Bir şey diyordun yarım kaldı
Şu benim cimri mi, cömert mi bilinmez dudaklarım

Belki ben çağırdım
Onlardaki deri bendeki bildiğin zar
Gel Karmen gel otur kucağıma
Hepsi beni ayrı ayrı sevsin istedim bunda ne var
Dokundukça biri sonra diğeri
Yarım kalmış bir teni belki biraz daha tamamlar

Ben öyle güzel sayılmazdım aynı kaldı parmaklarım
Küçük şeylerin küçük hikâyeleri
Onlar sevdi, ne yapsaydım, anlattım
Her zil sesinde hatırlarım
O akşam birden çıkıp geleni
İçerde sanki Selanik'ten bir adam
İçerde yeni evli bir çan sesi
Size göre delilik
Bana kalsa aşk cesareti
Sevgi, kim bilir
Başkasının bedeninde sevmektir kendini

Kader elimi uzatsam soyacağım bir mandalina gibi
Gençken erteledim bazı şeyleri
Şimdi hepsinin sırası geçti
Bakmayalı sevgilim
İçim çöp evlere benzedi

Sanki derimi yüzmüşler
İçine başka bir hayat doldurmuş biri
Ufukta yarasaya benzeyen siyah bulutlar
Ben inanmam o olsa öyle derdi
Tanrı küçük bir sebep arar

Bu tuhaf yani tuhaf olmalı sanki baştan beri böyleydi
Güneş gecedен kalma ruj lekesi
Kısır kız kardeşlerim o ilaç kapsülleri
Sağımdaki boş yastık ölüm tavandan inen satır gibi sinsî
Kırmızı çarşaf, kırmızı yatak örtüleri
Düşüncelere dalmış bir baş izi
Belki ben çağurdım ama değildi

Bahçede pürüzsüz kesilmiş bir kütük
Koyuyor kuru bir dal, üstüne eski bir plak iğnesini
Tanrının en sabırlı kulu, ey sessizlik
Ölüm aç kurt gibi kapıp kaçıyor elimdeki günleri

7.45 vapurunda görüyorum her şeyi, hiç kimseyi
Sana 8 gül verdim
Anla diye sonsuza dek seveceğimi
Senin sonsuz dediğin bu değil mi
Garson az açık çayımı az önce getirdi

Çekmeceler, çekmeceler
Mum ışığı kurşun kalem sesiyle dolu hepsi
Ben ölümle nişanlıyım yüzük parmağım evli
O gün söylediğim yalanlar
Nefes alır gibi
O gün söylediğim yalanlar
Boğulmaktan kurtulur gibi

Merhametli ışık
Camlara tutunan yağmur
Kimseler anlamıyor içimden geçen müzikleri
Uyur uyumaz yutuyor bir ikindi
Her şeyi her şeyi ve seni